

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6Ek/1330/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119349753
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119349753.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, v mene ktorej koná Mgr. Tomáš Kušník, advokát, proti povinnému: I. R., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt T. nad W. XXX, XXX XX T. nad W., o vymoženie 85,57 Eur s prísl., vedenej u súdneho exekútora JUDr. Zuzana Kubešová, so sídlom exekútorského úradu Stredánská 4055, 955 01 Topoľčany, pod sp. zn.: 93EX 577/19, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1330/2019 zo dňa 11. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1330/2019 zo dňa 11. novembra 2019 zamietla.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1330/2019 zo dňa 11. novembra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 08.08.2019 domáhal od povinného vymoženiu 85,57 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Levice zo dňa 09.01.2019, č. k.: 16Csp/191/2018-59, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05.02.2019. Súd vydal dňa 20.08.2019 v tejto exekučnej veci poverenie na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi JUDr. Zuzane Kubešovej, so sídlom exekútorského úradu Stredánská 4055, 955 01 Topoľčany, ktorý ju vedie pod sp. zn.: 93EX 577/19. Povinný podal u súdneho exekútora návrh na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom (61k ods. 2 Exekučného poriadku), ktorý súdny exekútor v súlade s ust. § 61k ods. 5 Exekučného poriadku predložil spolu s vyjadrením oprávneného súdu na rozhodnutie. Povinný vo svojom podaní (ktoré súd podľa obsahu posúdil ako návrh na zastavenie exekúcie) uviedol, že týmto podáva „žalobu o zastavenie exekúcie“ v prospech oprávneného/dodávateľa pre nemajetnosť a zároveň pre existenciu dôvodov, pre ktoré je exekúcia neprípustná, pre rozpor s Ústavou Slovenskej republiky a úniijným právom, pretože mu boli odňaté ústavné práva v právnej veci nekorektného oprávneného/dodávateľa. Uviedol, že spornú pohľadávku neuznáva čo do dôvodu aj čo do výšky, že exekúcia je vedená na základe nespôsobilého právneho titulu, z dôvodu opatrnosti podáva námietku premlčania, ako povinná osoba dôrazne podáva aj jednoznačný odpor a námietky voči vykonaniu exekúcie podľa predmetnej spisovej značky, žiada exekúciu vyhlásiť za neprípustnú a zastaviť ju. Uviedol, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže súd nevykonával dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, súd nezistil existenciu, či tu právo je alebo nie je, súd neurčil, či je zmluva platná alebo nie, súd nezistil, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, súd nezistil, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, súd neurčil, či pri uzatváraní zmluvy boli použité nekalé obchodné praktiky a súd nepreskúmal ex offo zmluvu v súlade

so smernicou Rady 93/13/EHS. Uviedol, že súd je zo zákona povinný ex offo skúmať dôvody exekúcie, skúmať samotný exekučný titul, ako aj skúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Uviedol, že preto popiera nárok oprávneného/dodávateľa v celom rozsahu a uvádza vlastné skutkové okolnosti a tvrdenia. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/232/2012, rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 174/02 ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR z 24.02.2011 č. k. IV. ÚS 55/11-19. Uviedol, že rozhodnutie súdu je zjavne nezákonné a predpokladajúce svojvôľu. Uviedol, že súd úplne odignoroval rozsiahlu judikatúru vnútroštátnych súdov a Súdneho dvora EÚ, keď v rozpore s ústavou SR, medzinárodnými dohovormi, judikatúrou EÚ priznal žalobcovi aj plnenie, ktoré mu zo zákona neprináleží. Z neplatného právneho úkonu nevzniknú platné právne účinky. Uviedol, že podáva námietky aj proti trovám exekúcie a príslušenstvu. Podľa jeho názoru upozornenie súdneho exekútora, že trovy exekúcie môžu byť aj vyššie, spôsobuje u povinného dôvodnú obavu z hrubého nátlaku a nie je v súlade s únijným právom. Uviedol, že žiada súd, aby po preskúmaní všetkých uvedených skutočností a dôkazov v tomto konaní o zastavenie exekúcie a o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ochranu práv spotrebiteľa domáhajúceho sa svojich práv zrušil ako nedôvodný a pre rozpor so zákonom, rozpor s Ústavou Slovenskej republiky únijným právom, že žiada, aby predmetnú exekúciu zastavil v súlade so zásadou právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Uviedol, že oprávnený je povinný nahradiť trovy konania v tejto právnej veci. Povinný ďalej dal do pozornosti súdu, že pre nedostatky v právnom poriadku Slovenskej republiky, na ktoré sa súdy odvolávajú, ktoré sú verejne prístupné vo verejných rozhodnutiach súdov a na nevyhnutnosť práva, na ktoré poukázali verejní činitelia Slovenskej republiky, nie je povinná osoba strpieť procesné chyby súdov a súdnych exekútorov, preto zdôrazňuje, že má právo na spravodlivé prejednanie veci na príslušnom súde Slovenskej republiky a na spravodlivé rozhodnutie vo veci v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a únijným právom.

3. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie poukázal na ustanovenie § 61n Exekučného poriadku, ako aj na ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Podľa jeho vyjadrenia povinný nepreukázal splnenie ani jednej z podmienok uvedených vo vyššie citovaných ustanoveniach. Zastával názor, že povinný vo svojom vyjadrení neuviedol skutočností a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok oprávneného na vymoženie dlžnej sumy. Návrh na zastavenie exekúcie nemožno využívať ako opravný prostriedok, ktorým by sa napádal exekučný titul, ktorým je v tomto prípade právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz. Predmetom tvrdení povinného môžu byť skutočností procesného i hmotného práva, avšak ich spoločným znakom je to, že tieto skutočností nastali až po vzniku exekučného titulu. Ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že zo strany povinného nedošlo k úhrade dlžnej sumy v zmysle právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie v zmysle zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené nesúhlasí so zastavením exekúcie. Uviedol, že ak povinný nemá na jednorazovú úhradu pohľadávky, oprávnený je ochotný pristúpiť na splátkový kalendár v mesačných splátkach v primeranej výške.

4. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie na podklade obsahu spisu dospel k záveru, že návrh povinného nie je dôvodný. K samotným tvrdeniam povinného uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie vo všeobecnosti uviedol, že povinný nepredložil na preukázanie svojich tvrdení žiadne relevantné dôkazy. Súd v tejto súvislosti pripomenul, že povinný nesie dôkazné bremeno, aby preukázal skutočností ním tvrdené v návrhu na zastavenie exekúcie a takéto skutočností musí preukázať relevantnými dôkazmi. Ďalej dôvodil, že tvrdená nemajetnosť povinného nebráni oprávnenému domáhať sa vymoženia svojej pohľadávky v exekučnom konaní (t. j. nebráni vymáhateľnosti nároku oprávneného). Súd konštatoval, že povinný môže v budúcnosti nadobudnúť majetok, z ktorého bude možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. Exekúciu z dôvodu nemajetnosti povinného zastavuje súdny exekútor, a to za splnenia podmienok uvedených v § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ak pri exekúcii vedenej na majetok fyzickej osoby sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. V danej exekučnej veci sa exekúcia začala dňa 20.08.2019, kedy bolo súdnemu exekútorovi doručené poverenie na vykonanie exekúcie. Súd zároveň na podporu svojej argumentácie poukázal na uznesenie Krajského súdu Trenčín zo dňa 10.01.2018, sp. zn.: 5Coe/221/2017, podľa ktorého: „Predčasné zastavenie exekúcie by upieralo oprávnenému právo na uplatnenie ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktorého súčasťou je aj nútený výkon súdnych, či iných rozhodnutí.“

Ani námietka premlčania vznesená povinným podľa záverov súdu nie je dôvodná, nakoľko v zmysle § 110 ods. 1 prvej vety zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platí, že ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Exekučným titulom je platobný rozkaz Okresného súdu Levice zo dňa 09.01.2019, č. k.: 16Csp/191/2018-59, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05.02.2019. Exekučné konanie sa v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku začalo dňa 08.08.2019, kedy bol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie doručený súdu. Oprávnený si teda právo domáhať sa núteného výkonu rozhodnutia uplatnil ešte pred uplynutím premlčacej doby. Pokiaľ povinný v návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na skutočnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu, tieto sú podľa názoru súdu pre exekučné konanie bez právneho významu. Povinný sa mohol voči platobnému rozkazu (exekučnému titulu) brániť podaním odporu (v zmysle poučenia). V zmysle prvej vety § 267 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), platí, že ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie. Zároveň v zmysle § 268 CSP platí, že platobný rozkaz nadobúda právoplatnosť a) márnym uplynutím lehoty na podanie odporu, b) dňom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o odmietnutí odporu podľa § 267 ods. 2 písm. c). Ďalej doplnil, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii z dôvodov taxatívne stanovených v zákone a nie ďalší opravný prostriedok, ktorým by sa napádalo rozhodnutie (exekučný titul) alebo vady konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný. Exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal. Cieľom exekučného konania je vymoženie peňažnej alebo nepeňažnej pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu v prípade, keď ju povinný dobrovoľne v stanovenej lehote nesplnil a nie opätovné hmotnoprávne skúmanie ohrozeného alebo porušeného subjektívneho práva, ktorého skúmanie a posudzovanie je predmetom základného konania. Exekučný súd nedisponuje právomocou meniť, či rušiť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Exekučným titulom je platobný rozkaz Okresného súdu Levice zo dňa 09.01.2019, č. k.: 16Csp/191/2018-59, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05.02.2019 a ktorý je tak spôsobilým exekučným titulom. Ani námietku povinného smerujúcu voči trovám exekúcie súd považoval za nedôvodnú. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne, v dôsledku čoho si oprávnený dôvodne uplatnil aj trovy exekúcie v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 59,94 Eur (súdny poplatok vo výške 16,50 Eur za podanie návrhu na vykonanie exekúcie + trovy právneho zastúpenia (vrátane DPH) vo výške 43,44 Eur). Trovy právneho zastúpenia boli v návrhu na vykonanie exekúcie vyčíslené správne a do odôvodnenia rozhodnutia zahrnul aj spôsob ich výpočtu. Súd zároveň uviedol, že súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie presne špecifikoval výšku trov exekútora v zmysle Exekučného poriadku a vyhlášky č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a určil trovy exekútora pre prípad splnenia vymáhaného nároku do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, vo výške 10 % zo základu na určenie odmeny exekútora + náhradu paušálnych výdavkov v rozsahu 50 % (t. j. 30,00 Eur) + 20 % DPH a tiež pre prípad, ak sa dlh nesplní do 15 dní od doručenia upovedomenia, predbežne vyčísliť trovy exekútora vo výške 20 % základu na určenie odmeny exekútora + náhradu paušálnych výdavkov vo výške 60,00 Eur + 20 %. Povinný podľa záverov súdu v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal také okolnosti, ktoré by po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa niektorého z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, a preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť. Uviedol, že vyšší súdny úradník nevenoval dostatočnú pozornosť jeho návrhu na zastavenie exekúcie a preto celé konanie trpí vadami a je zmätočné. Namietal, že zmluva podpísaná medzi ním a oprávneným obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, čím bola oslabená jeho pozícia v tejto právnej veci. Táto zmluva bola uzavretá na formulári bez možnosti zmeniť jej obsah zo strany povinného pred jej podpísom a povinný zároveň vyjadril pochybnosť, že on od oprávneného ako dodávateľa dostal rovnaké znenie zmluvy, v akom ju má u seba dodávateľ. Neprijateľné zmluvné podmienky v tejto zmluve založili hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa. Na viac v nej absentujú povinné náležitosti. Predmetná zmluva je potom s poukazom na § 53 Občianskeho zákonníka v spojení

s § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. V tejto súvislosti poukázal aj na súdne rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/141/2012 zo dňa 03. 07. 2013 a č.k. 10CoE/313/2010 zo dňa 09. 08. 2011, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/223/2015 zo dňa 29. 04. 2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013 zo dňa 25. 11. 2013, Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/151/2013 zo dňa 25. 09. 2013, č.k. 3Co/3/2011 zo dňa 28. 09. 2011, č.k. 18Co/109/2011 zo dňa 21. 11. 2012 a sp. zn. 6Co95/2013 zo dňa 19. 06. 2013 a Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 161Cm/944/2010 zo dňa 23. 08. 2011. Predmetná zmluva sa potom podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročnú a bez poplatkov, čo znamená úplne inú povinnosť finančného plnenia povinného voči oprávnenému. Vyjadril presvedčenie, že je načase, aby arogantní právnickí úžerníckeho dodávateľa prestali ponižovať povinného a „nepretáčali“ význam čl. 5, čl. 3 a čl. 6 CSP vo svoj prospech a v neprospech povinného. V neposlednom rade bolo podľa povinného potrebné v tejto veci zohľadniť aj § 298, § 290 CSP a § 265 zákona č. 513/1991 Zb.

6. Oprávnený sa vo svojom vyjadrení k podanej sťažnosti stotožnil s rozhodnutím súdu sp. zn. 6Ek/1330/2019 zo dňa 11.11.2019 a navrhol, aby konajúci súd toto rozhodnutie potvrdil, nakoľko povinný vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne také skutočnosti a ani nepredložil ani žiadne dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok oprávneného na vymoženie dlžnej sumy.

7. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

9. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

12. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

13. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti nebránia jej prejednaniu (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, pričom z časti poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti, keďže povinný v podstatnej miere len zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v návrhu na zastavenie exekúcie.

14. Súd na úvod pripomína, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Pokiaľ má oprávnený k dispozícii rozhodnutie súdu opatrené potvrdením o jeho vykonateľnosti, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. V exekučnom konaní sa len vykonáva to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej alebo ďalej vykonávanej exekúcii, nesmeruje proti exekučnému titulu. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal samotný exekučný titul per se. Predloženým exekučným titulom je exekučný súd viazaný. Všetky námietky vrátane tých, ktoré povinný označil ako dôvody na zastavenie exekúcie ako aj dôkazy relevantné vo vzťahu k súdnemu usporiadaniu práv medzi povinnými a oprávneným mohli a mali byť predložené povinným najneskôr v základnom konaní, exekučný súd im preto v tomto štádiu konania nemôže pripísať žiadnu relevanciu. Pokiaľ potom povinný namieta vymáhaný judikovaný nárok oprávneného čo do dôvodu a výšky poukázaním na skutočnosť, že súd v základnom konaní neprihliadal na neprijateľné podmienky spotrebiteľskej zmluvy uzavretej medzi ním ako spotrebiteľom a oprávneným ako dodávateľom, táto obrana povinného je zjavne nedôvodná. Všetky sporné otázky medzi stranami konania súd v nachádzacom (základnom) konaní vyriešil s konečnou platnosťou v predloženom exekučnom titule, ktorý bol exekučnému súdu predložený ako podklad pre výkon exekúcie. Je potrebné v tejto súvislosti dodať, že toto rozhodnutie sa nadobudnutím jeho právoplatnosti stalo pre strany ako aj pre exekučný súd záväzným a založilo tzv. prekážku veci rozhodnutej (res iudicata). Exekučný súd preto nesmie vykonávať meritórny prieskum predloženého exekučného titulu, na takýto prieskum nemá zo zákona žiadnu právomoc, nepôsobí ako ďalšia opravná inštancia v sústave súdov a preto mu zákon nezveruje ani právomoc takýto exekučný titul zmeniť či zrušiť. Exekučný súd nemôže ani bez ďalšieho prehodnocovať dôkazy vykonané v základnom konaní bez toho, aby ich mohol sám vykonávať. Ani prípadné vady súdneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu vykonávaného rozhodnutia, nezakladajú súčasne vadu vykonávacieho konania, na ich nápravu slúžili sťažovateľovi iné procesné prostriedky. Právny poriadok Slovenskej republiky vychádza zo zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, podľa ktorej „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Tejto zásade nezodpovedá postup povinného, ktorý nepodal proti platobnému rozkazu odpor a v konaní tak neuplatnil žiadne prostriedky procesnej obrany proti nároku oprávneného (v pôvodnom konaní žalobcu). Pokiaľ by povinný podal odpor proti platobnému rozkazu, spor by sa preniesol pred zákonného sudcu a povinný by v následnom konaní mohol účinne uplatniť všetky prostriedky procesnej obrany proti žalovanému nároku. Povinný možnosť podať tento procesný prostriedok (a ani iný opravný prostriedok) nevyužil a nedostatok svojej procesnej aktivity v základnom konaní sa snaží nahradiť využitím návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, ktorým celkom zjavne žiada exekučný súd o preskúmanie správnosti exekučného titulu, čo je však neprípustné. Sťažnostný súd preto pri posúdení tohto prípadu vychádzal zo súdnu praxou akceptovaného názoru, ktorý zrozumiteľne vyjadril aj súd v napadnutom rozhodnutí, že pokiaľ povinný žiada súd o vecný prieskum exekučného titulu, táto jeho obrana je zjavne nedôvodná, pretože exekučný súd nemá žiadnu právomoc posudzovať správnosť záverov súdu v exekučnom titule, keďže vo vzťahu k rozhodnutiu tohto súdu nepôsobí ako opravná inštancia. Túto obranu povinného proti exekúcii potom správne súd v napadnutom rozhodnutí vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže úlohou exekučného súdu je len zabezpečiť nútený výkon rozhodnutí súdov v základnom konaní, do ktorých obsahu nemôže nijakým spôsobom zasahovať. Povinný sa do svojho postavenia dostal sám tým, že včas nehájil svoje práva podaním odporu proti platobnému rozkazu a následne si voči oprávnenému nesplnil povinnosť, ktorú mu súd v exekučnom titule uložil. Tomu potom zodpovedá aj miera ochrany, ktorá môže byť zo strany exekučného súdu poskytovaná povinnému a ktorá je tiež determinovaná práve

týmto štádiom konania, v ktorom sa realizuje až len nútený výkon predloženého rozhodnutia súdu bez možnosti prieskumu jeho správnosti zo strany exekučného súdu.

15. Len pre úplnosť súdu dodáva, že nie je daný dôvod zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučný súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Uvedené ustanovenie umožňuje materiálny prieskum exekučného titulu (prieskum jeho vecnej stránky) a súd tak nie je viazaný vykonateľným rozhodnutím vydaným v základnom konaní v prípade, ak sa v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, uplatňoval nárok v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo v ňom možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky. Využitie tohto ustanovenia sa vzťahuje iba na prípady, keď bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky a ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, bez ohľadu na druh exekučného titulu. Vzhľadom na uvedené sú z tohto prieskumu vylúčené rozhodnutia súdov, keďže v súdnom konaní je plne zachovaný priestor na prieskum neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ktorý súdy vykonávajú z úradnej moci. V tejto súvislosti súd predovšetkým dáva do pozornosti § 299 CSP, podľa ktorého ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a žalovaným je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak spotrebiteľská zmluva alebo iné zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou obsahujú zmluvnú podmienku, ktorá je neprijateľná. Ako príklad konania, v ktorom nemožno namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, možno uviesť napríklad konkurzné konanie. Taktiež v prípadoch cudzích exekučných titulov v závislosti od ich druhu a štátu vydania. Pri materiálnom prieskume exekučného titulu je súd viazaný väzbou medzi jeho zistením, že v konaní nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a zistením neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá má vplyv na vymáhaný nárok. V danom prípade takéto pozitívne zistenie zo strany exekučného súdu ani neprichádzalo od úvahy. V danom prípade nebolo možné prehliadnuť ani to, že povinný nesúhlasí s exekučným titulom. Jeho tvrdenia v návrhu na zastavenie exekúcie ako aj v podanej sťažnosti sú len všeobecné, nie je možné ich tak preskúmať v konkrétnych súvislostiach posudzovaného prípadu. Samotný nesúhlas či nespokojnosť s exekučným titulom ale nemôže byť bez ďalšieho dôvodom zastavenia exekúcie.

16. Súd v reakcii na obsah podanej sťažnosti povinného záverom dodáva, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súdy stotožnili s jej právnymi názormi a predstavami, preberali a riadili sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodli v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, či dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia namietaných skutočností (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez vylučenia účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie, pričom povinný netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by vyžadovali doplnenie skutkových zistení zo strany súdu. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

18. Na základe zistených skutočností súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd preto nemal inú možnosť, než postupom bez nariadenia pojednávania

sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietnuť, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

19. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

20. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

21. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

22. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem, je v podmienkach exekučného konania, ktoré je prísne ovládané dispozičným princípom, na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. V súvislosti s dispozičným princípom je výlučne na oprávnenom, kedy, v akej výške podá návrh na vykonanie exekúcie. Je aj plne v jeho dispozícii, či a v akej výške si uplatní trovy exekúcie (napr. Števíček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 1072). Keďže oprávnený si voči povinnému trovy konania o sťažnosti neuplatnil, z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).